

Često sam slušala jednu istu priču...da je Bjelasica najljepša crnogorska planina. Zaljubljena u Durmitor, Prokletije i Komove, nisam mnogo verovala u nju. A onda, prošlog vikenda, konačno smo se obreli i na tim prostorima. I ostali zaista fascinirani prizorima planine koju smo obišli. I poželeli istog trenutka da joj se ponovo vratimo. Ljubav se desila u trenu i bila je obostrana...U početku, kolebala se da nam pokaže svoje pravo lice, a onda, kada je osetila našu iskrenu zadivljenost, poklonila nam je najljepši deo sebe i pokazala nam sve svoje uzbudljive čari. Ali, da idemo redom...

Bjelasica se nalazi u centralnom delu Crne Gore, grana se ravnomerno u četiri pravca i ima oblik kruga. Okružuju je četiri reke: Lim, Tara, Ljuboviđa i Lepenica. Planina ima dobre potencijale za ski terene, vrhovi su joj lako dostupni, bogata je šumom i vodom, a u njoj se kriju i najljepša planinska jezera. Bjelasica je za razliku od drugih planina u regionu jedina koja je vulkanskog porekla. I zbog toga, leti je baš zelena, a zimi baš bela. Sve njene vode ne propadaju i ne gube se. Naprotiv, ostaju na površini i slivaju se u potoke i reke, od kojih je najljepša Biogradska reka koja se uliva u biser ove planine, prelepo Biogradsko jezero.

Posle noćnog putovanja, stigli smo u Mojkovac rano ujutru. Tu smo se našli sa dvojicom planinara iz planinarskog društva „Dušan Bulatović Džambas“, iz Mojkovca, koji će biti naši domaćini tog dana. Autobusom smo, preko Kolašina, otišli do Jezerina (1420m), zimskog skijaškog centra, odakle je započela naša pešačka tura. Prepakovali smo se i polako krenuli. I od tog trenutka, pa sve do smiraja dana, započela je dvostruka igra...igra prirode i vremena i naša igra koju bih nazvala: svuci-obuci. Prvo su se navukli sivi oblaci i počela je sitna kišica. Obukli smo kabanice. Posle samo nekoliko minuta hoda, pojavilo se sunce i kiša je prestala, pa smo ih brže-bolje svukli. Malo putem, malo prečicama kroz šumu, stigli smo do eko katuna Vranjak, u istoimenom katunu, na 1750 metara nadmorske visine.

Vranjak

Drvene kućice, napravljene u tradicionalnom duhu, nalaze se na divnoj padini sa koje puca pogled na crnogorske planine i lepo uređene ski-staze na Bjelasici. U katunu ima sve što je neophodno za prijatan boravak u prirodi: i toalet, i tuš, i lepa trpezarija, ognjište, izvor sa pijaćom vodom...Stada ovaca svuda unaokolo mirno i spokojno pasu zelenu travu...Krenuli smo dalje. Ka vrhu Troglava. A onda, ponovo obukli kabanice. Jer, počela je opet da pada sitna kišica. Magla i oblaci polako su nas obavijali sa svih strana. O, ne! O, ne! U sebi smo mislili i glasno uzvikivali. Toliki pređeni put, tolika silna želja da upoznamo Bjelasicu...pa zar da sve to nestane u trenu? Magla je sve gušća, a sivi oblaci sve niži...Naše nade da ćemo bilo šta videti tog dana polako gasnu...Vođa i domaćini odlučuju da ne idemo na Troglavu, jer je magla postala mnogo gusta i put do vrha bio bi nemoguć. Nastavljamo putem ispod nje, i krećemo ka Zekovoj glavi i Crnoj Glavi.

Magla

U jednom trenutku, čini nam se da se magla podiže...radujemo se. U stvari, malo se spuštamo, pa je zbog toga magle manje. Odjednom, vidimo nešto...Vidimo zelene padine Bjelasice, žuto cveće rasuto po njima, nepregledne žbunove borovnica koje još nisu sazrele, vidimo njeno ogromno prostranstvo i lepotu. Naziremo je i naslućujemo i pored magle koja se ne predaje, ali polako posustaje i pored sivih oblaka koji su još uvek iznad nas...Prolazimo i pored kamene reke...pegavog, zelenkastog kamenja koje toliko podseća na stene Karpata i koje se survalo niz strmu padinu. A onda, kao da ga je neki čarobni štapić jednim zamahom zaustavio. Ostalo je tu, zarobljeno, nepokretno, dok vreme neumitno protiče pored njega...Svlačimo kabanice...Stižemo do izvora Biogradske reke. Ima ih nekoliko. Sama rečica pravi potočiće i meandre po celoj dolini kroz koju protiče. Sa žbunovima najraznovrsnijeg cveća u njima.

Izvor Biogradske reke

Prelepo je. Opet oblačimo kabanice...Dolazimo do putokaza na kome piše : Zekova glava 2117 m.n.v. i Pešića jezero 1820 m.n.v. Idemo prvo na Zekovu glavu, jedan od vrhova Bjelasice. I opet magla, magla...Dolazimo do prevoja sa koga bismo videli Pešića jezero. Ne vidimo ga. Tamo je negde, dole...Zamišljamo... Tužni, pretužni...Već se polako mirimo sa sudbinom da će nam tako biti celog dana i pravimo planove kada ćemo ponovo doći. A onda, odjednom, magla nestaje...u trenu! I eto vrha sa antenama, ispred nas...Eto Troglave koju smo propustili! Tamo, u daljini, uzdiže se Maganik...Polako se penjemo na vrh...

Pešića jezero

Okrećemo se i vidimo Pešića jezero! Kako je samo lepo!

Još malo uspona, i...tu smo.

Grupa na Zekovoj glavi

Okrećemo se na sve strane, ne znamo šta je lepše od lepšeg, opet zadovoljni što nam se vreme ipak osmehuje, što ima nade za nas i za ovaj dan, što nije sve izgubljeno...Dugo ostajemo na vrhu, a onda moramo dalje, jer je već pola 3. Spuštamo se ka Ursulovačkom jezeru. A ono postaje sve lepše i lepše jer ga sunce sve više obasjava. Površina vode u jednom trenutku je tirkizno plava, u drugom teget, a onda opet tamno zelena...

Ursulovačko jezero

Beli, paperjasti oblaci i plavo nebo koje se sve više pomalja, kao i zeleni četinari, ogledaju se u mirnoj vodi jezera...Kakva igra boja i svetlosti! Nezaboravno...

Nastavljamo dalje, stazom kroz šumu, pa preko cvetnih livada, zelenih padina, nizbrdo, uzbrdo, pored mirnih konja koji pasu po livadama, belih, nestvarnih i crnih, uzbudljivih...dolazimo do Šiškog jezera...Isto tako lepog kao prethodna...

Ka Šiškom jezeru

Kabanice smo već odavno svukli i spakovali u naše rančeve, jer sunce prijatno greje...Posle prevoja Bjelogrivac, spuštamo se prelepom, širokom, prosto beskonačnom padinom Bjelasice sa koje se u daljini vidi reka Tara i tamni obrisi planina. I opet igra svetlosti i senki, oblaka koji se kovitlaju i preleću iznad nas, sunca koje se promalja, plavog neba koje se ne predaje...Nestvarni i neopisivi prizori...Fotografišemo...Negde oko 8 sati uveče, dok se sunce polako spuštalo ka horizontu, posle 29 kilometara u

nogama, 1370 metara savladane visine, bezbroj spuštanja i silaženja i 12 sati hodanja sa pauzama, konačno stižemo u planinarski dom „Džambas“ (1420m), koji se nalazi ispod vrha Mučnica, u katunu Kutijevac. A onda, opet tamni oblaci i kiša...No, nismo više marili. Presvukli smo se i otišli u trpezariju da pojedemo vruć pasulj koji nam je skuvao domaćin Mićo. Bio je tako ukusan! Umorni, brzo smo se uvukli u krevete i zaspali čvrstim snom.

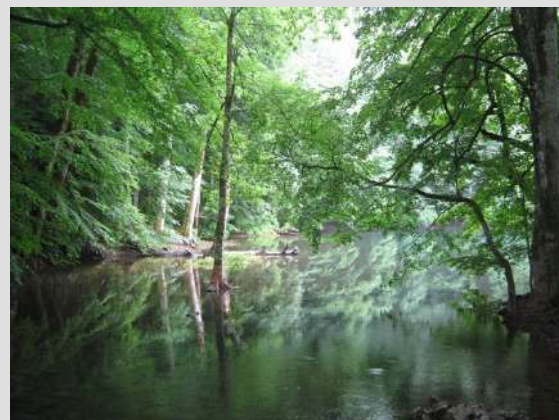
Nedeljno jutro bilo je tmurno i kišovito. Ponovo smo obukli kabanice, pozdravili se sa domaćinima i krenuli makadamskim putem i prečicama kroz šumu, ka Mojkovcu. Posle manje od dva sata hoda i pređenih 4 i po kilometra, došli smo do autobusa koji nas je odveo do Biogradskog jezera, najvećeg planinskog jezera u Crnoj Gori. Sa šumovitom okolinom, ono predstavlja najljepši deo Nacionalnog parka Biogradska gora koji se prostire na 1600 hektara i obuhvata sve one lepote koje smo videli prethodnog dana: jezera i vrhove Bjelasice. Upravo između reka Lima i Tare, u središnjem delu Bjelasice, nalazi se Nacionalni park Biogradska Gora, i u okviru njega jedna od tri poslednje evropske prašume. Ovaj basen zaštićen je od 1878. godine, kada je postao takozvani Kraljev zabran - poklon tadašnjem kralju Nikoli. U samom srcu prašume, na 1094 m nadmorske visine, nalazi se Biogradsko jezero. Neponovljivu plavo-zelenu boju daje mu gusta šuma koja se u njemu ogleda, sa svojih 86 vrsta dendroflora, od kojih su mnoge zaštićene (u Nacionalnom parku Biogradska Gora se, inače, nastanjuje 20% endema Balkanskog poluostrva). I tako, izašli smo iz autobusa i zakoračili u raj...Kišica je i dalje sipila...Ali, nije nam smetala...Krenuli smo stazom oko jezera (2800m) ...I našli se u zaista pravoj prašumi...Kroz guste krošnje drveća naziremo jezero u svojoj vekovnoj tišini...Nastavljamo dalje, pored džinovskih bukovih stabala, starih i preko 500 godina, prečnika i preko 150 cm, visokih do 50 metara, obavijenih zelenom mahovinom...Čak i sunce bi se teško probilo kroz njihove guste krošnje, a kišicu koja je sipila tako nismo ni osetili. Sve je nestvarno mirisalo...Razne nijanse zelenih boja preplitale su se i mešale.

Prašuma

Na istočnoj strani jezera, nailazimo i na vijugave drvene mostiće koji ničim ne remete prirodni sklad, savršeno se uklapaju u ceo prostor i omogućavaju da još bliže i bolje pridemo i vidimo taj prašumski svet u koji polako uranja i delta Biogradske reke koja se tu uliva u jezero.

Nestvarni odrazi drveća u mirnoj vodi čiju površinu po malo remete samo kišne kapi, tanki pramenovi beličaste magle koja kao da lebdi nad površinom jezera...i mi...potpuno utonuli u tu čarobnu magiju i mističnu tišinu veličanstvene prirode oko nas...

Odrazi

Izlazimo iz tog raja, odlazimo na piće, a uskoro krećemo i nazad, ka Beogradu.

I dok nas kiša neumitno prati, raspoloženi smo i nasmejani. Duhovita Nena i duhoviti Zoki uveseljavaju nas svojim pričama. Negde pred Beogradom, sve je utihnulo. Kao da smo odjednom postali svesni da se magija raspršila i da su čarobni trenuci završeni...Ali, ne, oni su ostali duboko u nama, obogatili nas i oplemenili još više...I još snažnije pojačali našu želju da što pre pohrlimo ponovo u planine, te divne, divne planine...

Vođa puta: [Milan Lončar](#), PD Pobeda
Izveštaj i fotografije: Marija Petrović,